

Liv utgivna för att bära denna världs bördor med händer upplyfta i bön

av Anna Maria Canopi

"Man talar så mycket om bortslösade liv - men bara om att människans liv slösas bort ... som aldrig fick en aning om att Gud existerar" (Sören Kierkegaard).

Vid den liturgiska åminnelsen av Jungfru Marias tempel gång (21 nov) uppmanas de kristna att be särskilt för klausurerade nunnor. Enligt traditionen togs Maria till templet vid späda ålder för att bli undervisad i Guds Ord och i bön. Just så som Jungfru Maria, helt omsluten under Guds blick och inriktad enbart på honom, mottog och reflekterade det heliga ljuset utan att behålla något av det för sig själv, så är varje gudsvigd jungfru helt given till Gud och är helt och hållet en gåva för andra: hon lever fritt utgiven utan förbehåll. Försänkt i meditativ tystnad och i bön, är Maria en ojämförlig lärare i det andliga livet för alla kristna och i synnerhet för klausurerade nunnor.

Om det finns anledning att hoppas på Kyrkans och mänsklighetens framtid, beror det just på detta att det också i vår tid, tillsammans med sådan utbredd korruption, också finns så mycket ödmjukt lidande i tysthet, så många generösa offer, så mycket lovsång och förböner dolda i Kyrkans hjärta och särskilt i så många kvinnors hjärtan, som genom att avstå från mänskligt äktenskap och moderskap, mer intensivt kan leva det andliga moderskapets mysterium och ta del i mysteriet med Marias fruktbara jungfrulighet.

Det är nog få människor som anar vilken börda av oro och lidande som bedjande kommuniter tar del i, och få anar hur intensivt de kontemplativa lever med i sina medmänniskors liv. Vigda till ett liv i bönen tjänst tar de del i den andliga födelse som Paulus talar om i Galaterbrevet: "mina barn, som jag än en gång måste föda med smärta tills Kristus har förkroppsligats i er" (Gal 4: 19).

Klostret skiljer nunnan från världen, inte från kärleken till nästan. Det är verkligen just i klostret, där hon närs av Guds Ord i överflöd och av eukaristin, som den klausurerade nunnan växer i offrande kärlek till Gud och till nästan, vilken hon kommer nära genom att övervinna varje begränsning i tid och rum genom bön. I synnerhet övervinns alla slags barriärer orsakade av etniska, kulturella, ideologiska och religiösa skillnader, eftersom de som lever i Kristus enbart kommunicerar med kärlekens universella och otvetydiga språk.

För att evangelisera har man, utöver den muntliga förkunnelsen, även massmedia till sitt förfogande som ett medel för snabb spridning. Men för att öppna sinnen och hjärtan för tro, hopp och kärlek, är nåden oundgänglig. Detta är den tjänst som är speciell för kontemplativa nunnor: dolda för världens ögon är de som källor som gör fälten och dalarna fruktbara.

För vissa kan det verka överflödigt att be för dem som ber. Det är tvärtom mer nödvändigt än någonsin, så att de kan bli källor som aldrig sinar. Just som man under tider av torka ber om regn, så är det nödvändigt att be Gud att inspirera många och heliga kallelser till det kontemplativa livet, för att motverka hyperaktiviteten hos vår tids människor som så lätt drunknar i oväsendet från sådant som bedövar sinnena och drar deras hjärtan och förstånd bort från *unum necessarium* (det enda nödvändiga, jfr Luk 10:42). För att släcka törsten i sina uttorkade hjärtan rusar de istället iväg för att dricka det förorenade vattnet från de källor som konsumtionssamhället erbjuder i överflöd. I Kyrkan och i världen är det de kontemplativas sändning att be att alla människor måtte rena sig och släcka sin törst med nådens levande vatten som väller fram från frälsningens källa: den korsfäste och uppståndne Kristus.

En dag sade en poet som stod vid klosterporten: "Jag är täckt med sot och jag inser hur hemsk jag ser ut, så jag har kommit för att tvätta mig i er oskulds rena vatten". Efter att ha stannat en stund i tystnad och bön gick han vidare och lämnade detta meddelande: "Tack! Här har jag återupptäckt skönheten. Tack!". Kanske visste han inte ens att någon före honom redan hade sagt. "Endast skönheten kan rädda världen", helighetens skönhet.

[Ur l'Osservatore Romano, den engelska utgåvan, nr 49 (2072), onsdag, 3 dec 2008, sid 13. Publicerad med tillstånd.]